

KEUKEN

Over de keuken gesproken, die is nog precies even rommelig als vroeger, maar dat geeft de zaak juist z'n charme. Een aardige anekdote uit begin jaren zestig: op een zaterdagavond kwam ik met m'n vriendjes Pieter Feith, Jaap Kamp en Dolf Peterson De Pijp binnen. Zo vol hadden we het nog nooit gezien, er kon echt niemand meer bij. Cor had duidelijk medelijden met ons, helemaal uit Kralingen komen fietsen en dan gelijk weer afdruipten. Hij troonde ons mee naar de keuken, zette een klaptafel neer en een paar stoelen en zei met een glimlach: 'Jullie eten vandaag hier, maar je weet het, schillen op de grond' (Cor gooide steevast op vrijdag- en zaterdagavond rond tien en een enorme hoeveelheid olienoten over de tafels).

Het hoekje boven het koffiezetapparaat en de kassa hangt uiteraard weer helemaal vol met o.a. een foto van Kees van Dongen, diverse plaquettes en niet te vergeten tweehonderd tot driehonderd fraaie stropdassen, handig vastgeniet rond een verwarmingsbuis. Een houten biertap, een rek vol met wijn en tenslotte tegen dat genoemde matglas een houten stellage met daarop veel bijzondere flessen 'gedistilleerd'.

Rechts van de 'garderobe', half verborgen aan de muur hangt de vergunning d.d. 22-10-1982 ten name van Robert Adrianus v.d. Wel: 7-12-1943 en Johannes Mook: 12-1-1949. De oppervlakte van het café-bedrijf? 68,27 vierkante meter. Hoeveel lol kun je met z'n allen niet beleven in zo'n kleine ruimte!

In mei 1984 ontving ik van John op een avond een beetje onverwacht een Pijp-das. Ik schreef in z'n boek eerlijk dat ik geen dasdrager ben, maar dat ik met dit exemplaar ècht blij was. Ik beloofde John de das in De Pijp te dragen. Nu komt het aardige van het verhaal: iedere Pijp-das heeft heel komisch een eigen nummer. Mijn nummer? Uiteraard willekeurig: 272. Precies een jaar later kom ik met m'n gezin aan de Mathenesserlaan te wonen, zo'n vierhonderd meter van De Pijp. Ons huisnummer? Precies, u raadt het: 272.

Gelooft u mij dat ik me met Bierhandel De Pijp zeer verbonden voel...